

за гдѣто не можалъ, да се събуди и да види какъвъ е този човѣкъ, който извършилъ толкова работа безъ да го усѣти. Така Златка правила нѣколко деня: излизала да готви и пакъ се скривала. Най-послѣ като се увѣрили всички, че има човѣкъ, излѣзли на двора и почнахли да викатъ съ високъ гласъ: „человѣче, не дѣй се кри отъ насъ! Излѣзъ! Заклѣваме се, че никакво зло нѣма да ти направимъ. Чакъ тогава Златка излѣзла прѣдъ дружината. Поклонила се и расправила всичко, каквото се случило съ нея. Дружината съ радостъ приела Златка. Всички ѝ казали, че ще почитатъ като сестра и ѝ опрѣдѣлили стая за живѣние.

Златка отпърво била се рѣшила да отиде при непознатитѣ хора, нъ тя тогава и не помислила, че ще прѣкара добръ при тѣхъ. Сега като ѝ приела така радостно дружината, тя се зарадвала много и се помолила на Бога, за гдѣто ѝ отървалъ отъ лошата ѝ мащеха майка. По нѣкога на Златка ставало много мъчно за родителитѣ и роднинитѣ ѝ, нъ тази мъчнотия тя надвивала съ търпение. „Търпението е спасение,“ казвала Златка и пакъ се залавяла за работата, на която ѝ карала дружината. Дружината, като гледала какъ Златка работи всекой день прилежно, обикнжала ѝ много и единъ день единъ отъ дружината ѝ казалъ: „Ний знаемъ, че на тебе тукъ е много мъчно безъ родители, роднини и другарки; нъ толкова си търпѣла, ще потърпишъ още малко.“ Златка, като чула тѣзи думи, зарадвала се много и попитала: „Колко остава още да стоимъ тукъ?“ — „Остава още една